

№ 2006

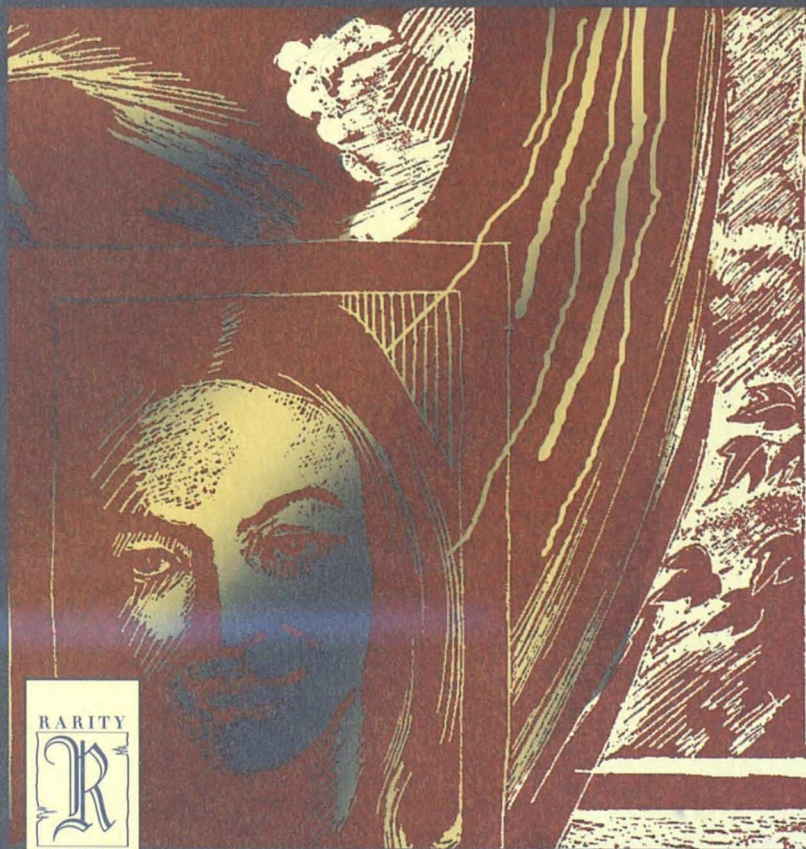
4110 kg

Жыр
жаулары

Әбу
СӘРСЕНБАЕВ

Ақша бұлт

RARITY

R

PUBLISHING
COMPANY LTD

Әбу Сәрсенбаев

АҚША БҰЛТ

Өлеңдер мен балладалар

**Алматы
«Раритет»
2005**

Будь Сержантов

АКЦИЯ БУДТ

Жыр
жаулары

Әбу
СӘРСЕНБАЕВ

Ақша бұлт

Өлеңдер мен балладалар

RARITY

PUBLISHING
COMPANY LTD

ББК 84Қаз7-5
С28

Қазақстан Республикасы Мәдениет, ақпарат және
спорт министрлігі

Ақпарат және мұрағат комитеті
бағдарламасы бойынша шығарылды

Серия 2002 жылдан бастап шығарылып келеді

Серияның негізін салған *З.Серікқалиұлы*
Көркем безендірмесі негізін салған *А.Тіленшиев*

Сәрсенбаев Ә.

С28 Ақша бұлт: Өлеңдер мен балладалар. — Алматы:
Раритет, 2005. — 240 бет. — «Алтын қор» кітапханасы.

ISBN 9965-663-89-0

Абыз ақынның бұл жинағы, негізінен, Ұлы Жеңістің 60 жылдығын кеше ғана арлы адамзат жұрты атап өткен қанды қасап соғыс даласында жүріп жазған өлеңдері мен балладаларынан түзілді. Кезінде майданнан ескен жаңа лептей ақ сезімді ақтарған «Ақша бұлттан» қазақ лирикасындағы ақ пейілді, бауырмал жүректі Әбудария ағысы басталады.

ББК 84Қаз7-5

С $\frac{4702250202-17}{413(05)-05}$

ISBN 9965-663-89-0

© «Раритет» БК, 2005
© Безендірген Б. Серікбай, 2005

АҚЫНДАР АБЫЗЫ

(Алғы сөз орнына)

* * *

Әбу шығармашылығы — өз дәуірінің айнасы. Бұл айнаның бетінде Әбу дәуірінің алуан-алуан күнгейі мен көлеңкесі, дұрыстығы мен бұрыстығы, жетістігі мен кемістігі қатар көрініс тапқан.

Ірі ақын, ұлы ақын — әрқашан азамат ақын.

Осы ұғыммен өлшесек, Әбу Сәрсенбаевтың аса көрнекті ақындығы орасан биік азаматтығында жатыр.

Әбу Сәрсенбаевтың тоғыздан тоқсанға дейінгі саналы өмір жолы — тап-таза адамдық, азаматтық сапар. Ол тоғыз жасында теңіз жағасындағы балық батағасында табырашы бала болып, тұңғыш рет еңбекпен табысты. Адамды адам ететін — еңбек, еңбек есейткен кісілікті кісі қайтадан ардан туады да, арман қуады. Арман, яки асқақ мақсат адамды азаматқа айналдырады. Азаматтың асыл мұраты — халық қамы: елге қызмет ету. Әбу Сәрсенбаевтың осы мағынадағы азаматтығы ақындығымен астасады да, оның қаламынан екі том өлеңдер мен поэмалар, үш кітап әңгімелер мен новеллалар, екі роман туады. Бұған «Ғасыр мен ғасыр беттесе» жинағын қоссақ, алты том әдеби көркем қазынаның өн бойында құс жолындай сайрап, азамат ақынның тоқсан жылға созылған ғұмырнамасы жатыр.

Зейнолла ҚАБДОЛОВ

* * *

Расында, «Ақша бұлт» — махаббат, сағыныш жолындағы адам жүрегінің қыл пернесі, ыстық шындық. Оқырмандар сезімін, жан толқынын, жан сырын жеткізетін жан ләззаты. Біздер, ақындар, бұрын тек қана саяси лирика жазумен болдық.

Ал махаббат, табиғат, адамдар қарым-қатынасы, мінез-құлық, өнер жүйелерін еркін жазудан сырт қалдық. Ал жанға жайлы, еркін, сыршыл тақырыптарға тек қана Отан соғысында, от ішінде, оқ астындағы жауынгер ақын-жазушылар — біздер бастап, елдегілер қостады. Әбудің жаңағы «Ақша бұлтты» осының жан жүйесінің жас перзенті дер едім.

Әбу ақын ғана емес, прозаик те. Оның қаламынан туган прозалық шығармалары — «Толқында тугандар», «Теңіз әуендері» романдары, «Офицер күнделігі», «Жауынгер монологы» повестері қазақ прозасы қазынасына қосылған елеулі туындылар. Әбу драматургияда да қалам тербетті. Орыс классиктері Пушкин, Лермонтов, Некрасов өлеңдерін аударып, өзінің ақындық өнеріне үлгі ете білді. Ал Әбудің өз шығармалары, әсіресе поэзиясы орыс, болгар, эстон, тәжік тілдерінде де сөйлеген, соған «болдым», «толдым» деп асыптаспайтын да еді. Жанарына жарқ еткен бір ақынның шағын өлеңі түссе болды, оқып, іштей парасаттанып, пікірін айтатын, өзгенің де пікірін тыңдайтын. Бір ғажабы, сондай ой-толғамдарын не топта, не жиналыстарда «айтқыштық», «білгіштік», «белсенділік» жасамайтын ерекше табиғаты болатын. Бұл мінезі Бейімбет Майлин ұстамдылығына ұқсас еді.

Ұлы Абай «Өлмейтұғын артына сөз қалдырған» деп қандай сөзге, қандай ақынға бағыттап айтты екен десек, мен «Ақша бұлтты», «Ақша бұлттың» авторы Әбу Сәрсенбаевты айтар едім.

Дихан ӘБИЛЕВ

* * *

Әйгілі ақын Әбу Сәрсенбаев аты аталғанда, алдымен ауызға алынатыны да әсем лирикасы «Ақша бұлт»!

Отандық поэзияның ғана емес-ау, халықаралық аренадағы антология төрінен ойып орын алатын туынды!

Мұзафар ӘЛИМБАЕВ

* * *

Отанды, ұлтты, әдебиетті, оның болашағын сүю үшін көп айқайдың керегі жоқ. Әбекеңдікіндей тынымсыз, жанашыр, табанды әрекет керек.

Қазір көзі тірі жүрген ақын-жазушыларда Әбу Сәрсенбаев маңдайынан сүйіп, басынан сипамағаны кем де кем.

«Жақсы адам қартайса — қазына» деген осы. Тоқсаннан аса көз жұмған Әбекем қазына еді.

Шерхан МҰРТАЗА

* * *

Әбу Сәрсенбаев есімі маған мектеп қабырғасында жүрген кезімде-ақ жақсы таныс еді. Әдебиетке құштар балалар қазақ ақындарының жыр жинақтарын қуалап жүріп іздейтінбіз де, біріміздің қолымызға түскен кітап болса, жұлығы шыққанша қолдан қолға түсірмей, жарысып оқып, ұнаған өлеңдерге әрқайсысымыз өзімізше еліктеп, жарысып, көп өлең жазатынбыз. Сондағы бізді қатты еліктірген өлеңнің бірі Әбу Сәрсенбаевтың «Ақша бұлты» болатын.

Уа, ақша бұлт, айтшы маған,
Айтшы маған, келдің қайдан? —

деп басталатын әдемі сазды жыр туган жерге деген шексіз сағынышымен жас жүрегімді бұлқан-талқан күйге түсіргені есімде. Кәдімгі күнде өзіміз көріп жүрген, ауылымыздың төбесінен қалықтап ұшқан ақша бұлттардың жанды заттай боп, онымен сөйлесуге, сырласуға болатынын, тек ол үшін ақындық қасиет керек екенін ұғыну қандай гажап еді.

Бұл өмірден өткенінше ұзақ жылдар бойына Әбекең маған әкемдей жақын адам болды. Менің алғашқы әңгімелерімді қолжазбамнан оқып пікір айтып, үнемі қамқорлық жасап отырды. Әдебиет жолына түсіп, қаз тұруыма, буыным қатайып, есеюіме бірден-бір қамқор болған жан еді.

Сайын МҰРАТБЕКОВ

Ө Л Е Ң Д Е Р

МАЗАСЫЗ УКРАИНА ТҮНІ

КРОНШТАДТ, КРОНШТАДТ

Тула, Балтық, тула, Балтық!
Тула, толқын, жарды қарпып!
Жау келеді, жау келеді,
Түн қойнынан өлім артып.
Жойып жібер жын ойнағын,
Толқыныңмен тебе тарпып.
Шыңырауыңа батыр оны,
Тула, Балтық, тула, Балтық!

Кронштадт, Кронштадт!
Әмір берді Отан — штаб.
Көкірегіңмен қақ дұшпанды,
Ұлы орыстың өзіне ұқсап.
Бақытымызға қамал бол сен,
Өр кеуденді жоғары ұстап.
От бер ауыр зеңбіректерге,
Кронштадт, Кронштадт!

Крейсерлер, крейсерлер!
Тізіл сапқа, бар, алға бар!
«Ей, көк көйлек матростар,
Океандарға аттаныңдар!»
Фашизмнің кеңірдегін
Күшті қолмен суырып ал.
Айқасқа апар батырларды,
Крейсерлер, крейсерлер!

*Алматы,
1941*

КӨЗ ЖАСЫҢА ИЕ БОЛ

Лаулап жанған от басында
Отырмыз біз үнсіз ойлап.
Қой қорада, қос қасыда,
Қотан күтіп жатыр мойнақ.

Тік шаншылып ұшқан жалын
Көгілдірлі көкке сүңгіп,
Биікке іліп жұлдыз шамын,
Түр төбеден аспан мүлгіп.

Табиғат та тыныс алған,
Еш адам жоқ бізден өзге.
Жапырақ та тына қалған,
Жоқ қой үп деп ескен жел де.

Мұңайма сен, жас жұбайым,
Мойыныма білегінді ас.
Ел қорғауға достың дайын,
Кірпігінді жумасын жас.

Енді бірер сағаттан соң,
Рауандап таң да келер.
Шапаққа алтын бөленсе жон,
Лаулап жанған от та сөнер.

Қоштасармыз аздан кейін,
Жер шұғыла жамылғанда.
Құшақташы соған дейін,
Еске алайын сағынғанда.

Аттанғалы тұрмын ертең,
Бет алысым долы майдан.
Жасың төгіп қаларсың сен,
Тек азат бол уайым ойдан.

Мүмкін, біздер бұдан кейін
Ажырасармыз ұзақ жылдар.
Көріспеспіз көпке дейін,
Тағдырдың не тартуы бар...

Лаулап жанған от басында
Отырмыз біз үнсіз ойлап.
Қош, ие бол көз жасыңа,
Келеді алтын таң арайлап!

Алматы,
1942

АТЫРАУ

Қош, еркін кәрі Атырау толқындары,
Ақынның қиялындай толқымалы.
Көгілдір жоталарың көкті сүзіп,
Кемерден тұрсың тасып толқығалы.

Көбігің көтеріліп көк жүзіне,
Тәкәппар ұмтылғандай күн көзіне.
Өзіңнен өзге күшке бойсұнбадың,
Көрген жоқ бағындырып сені еш пенде.

Майданның дабылына үн қосқандай,
Тулаған жанымменен сырласқандай,
Тұңғық жүрегімнің күй пернесін
Толқыта түптен тартып жырлатқандай,

Бұрқырап жатырсың сен тулап, тасып,
Төсіме күміс моншақ көбік шашып.
Жасыса, жанарыма от бергендей,
Анамдай аймалайсың құшақ ашып.

Тулаған толқынында мен ер жеткем,
Туғаннан тулап жатқан толқын кешкем.
Майданның шеруіндегі дабылыңды
Жаныма содан бері азық еткем.

Жүзуші ем толқыныңның төсінде ойнап,
Қырандай көк жүзінде салған ойнақ.
Секіртіп қолдан қолға қақпақылдай,
Тербетер еді мені толқын айдап.

Барғанда жиегіңе күн еңкейіп,
Шапағын қызыл қамқа алған киіп,
Батыстың бағанына іле тастап,
Шомп етіп кетер еді қойныңа еніп.

Түн болса, аспанында ай қалықтап,
Кейде ақ жібек пердесін бетіне ұстап,
Құттықтап, көк әлемі құмартқандай,
Төбеңнен тұрар еді моншақ тастап.

Желкендер көз ұшында шағаладай,
Жүзіп бара жататын толқында ойнай.
Ай сәулесі аспанды тіреп қойған
Көрінетін ақ күміс бағанадай.

Ару күн кеше кешке кеткен сүңгіп,
Болғанда құлан иек таң білініп,
Оранып шығыстың нұр шапағына,
Шығар ед жиегіңе тағы күліп...

Ғажайып сол суреттер кетпейді естен,
Ұлыңмын өз қойныңда туып-өскен.
Еркіндік жырларыңды ежелден мен
Өзімнің өміріме арқау еткем.

Сүйікті кең бесігім — кәрі Атырау,
Анталап қол салғанда жағаңа жау,
Жіберіп намысымды жата алам ба,
Аналық жүрегіңе салып ақау?!

Кетем бе жау қолына тастап сені,
Тулаған оққа тоспай жүрегімді,
Алмасын азаттықтың қолыма алып,
Сыбанып қанға малмай білегімді?!

Еткізбен толқыныңды жауға ойнақ,
Жарыңда жатпақшы ма дұшпан тойлап?!
Жоқ, Ана! Ақ сүтіңді арам етпен,
Жанымды өсіргенсің кекке қайрап.

Қош, еркін кәрі Атырау толқындары,
Ақынның қиялындай толқымалы.
Қалқан ғып жүрегімді тостым алға,
Дабылын соқ майданның, толқы, кәні!

Алматы,
1942

ҚОШ БОП ТҮР, ЖАРЫМ

Л...ға

Қош боп тұр, жарым,
Сүйіктім, жаным,
Жүзіңді қайтып көргенше,
Майданды кезіп,
Дұшпанды жеңіп,
Айналып кері келгенше.
Қасиетті жорық, жол ұзақ,
Сарғайсаң да күт, шырақ.

Ұрланып сырттан,
Ұрынды дұшпан,
Оқ атты туған еліме.
Өрт шарпып дала,
Қирады қала,
Іргесін жалын кеміре.
Батысты түнек жапты шаң,
Жазықсыз жас пен ақты қан.

Оқ түтей жауып,
Күшейді қауіп,
Аспан тұр түгел қанталап.
Қуң етпек қызды,
Құл етпек ұлды,
Келеді дұшпан анталап.
Қаныпезер, азғын фашист сұм
Орнатпақ бізге қара түн.

«Фашистке — өлім!
Жой, — деді, — көзін!»
Отаным — туған бесігім.
Ант етіп арға,
Ұмтылдық алға,
Ұран боп асқақ осы үн.
Жеңіске жетер сенім мол,
Аттандық тұтас қалың қол.

Қош боп тұр, жарым,
Сүйіктім, жаным,

Айырса тағдыр өмірлік.
Қайтпасам кері,
Ұмытпа мені,
Өлігім де тек өзіндік.
Өлмеймін, рас, жол ұзақ,
Сарғайсаң да күт, шырақ.

*Ташкент,
1942*

ЖАР СЕРТІ

I. Жаралансаң жау оғынан

Егер, жаным, жаралансаң,
Жатса шапшып жарадан қан,
Түссең құлап қан майданда,
Хабар жеткіз онда маған,
Ардақтым, алғыр қыраным.

Қайтарармын саған жауап,
Жасым төгіп жыламай-ақ.
Мақтанармын, еркелермін,
Сені көкте күнге балап,
Жарығым, шам-шырағым.

Егерде сен мені ұмытып,
Бір аруға көзің түсіп,
Жүрегінді беріп жатқа,
Күшағыңа алсаң қысып,
Сыр жасырып жүре көрме!

Саған ие болса егер жат,
Махаббатқа салсаң сен дақ,
Өлденеше күннен кейін
Менен сөзсіз аларсың хат,
Жара түсер жүрегіме.

Ауыр, бірақ не амал бар,
Ұмытылар әйтсе де олар.
Ал егерде ел намысын
Аттап өтсең, берме хабар,
Жұрт алдында қара бет боп.

Онда саған жауап бермен,
Серт байласқан дос деп білмен.
Елін сатқан азғын пенде
Орын алмас жүрегімнен,
Қарғыспенен қадармын оқ!

II. Оралмасам егер кейін...

Хат алмасаң егер менен,
Оралмасам елге, сәулем,
Жорыма сен онда өзгеге,
Ізде мені салқын көрден —
Топырағынан туған елдің.

Демек, онда шам-шырағым —
Өшіп мәңгі көз жанарым,
Көкірегіме қадалып оқ,
Соқпай жүрек, тоқтап қаным,
Сөнгені де жұлдызымның.

Оралмасам егер елге,
Сәулем, мені сөге көрме.
Кешірет бұл айрылысуды
Сен ғана емес, туған ел де,
Жүрегіңнен мәңгі орын бер.

Бақытымның құсы едің сен,
Ләззат алғам бір өзіңнен.
Тек сені мен туған елге
Жүрегімнен орын бергем,
Ант айнымай кірер көрге.

Жапан түзде құлазыған
Емен басын имес маған.
Тек ардақты туған ел мен
Сүйер мені жалғыз-ақ жан:
Ол — бір ғана сенің өзің.

Алматы,
1942

АҚБОЗ АТ

Ақбоз ат жазық бауыр, қамыс құлақ,
Жарқырап екі көзің бейне шырақ,
Күмбірлеп көкті жарып кісінейсің,
Барам деп қай сапарға жолды сұрап.

Шуу, жануар, аршында,
Тау суындай қарқында.
Жалыңа қызыл шоқ тағып,
Аруым қалды артымда.

Бүгін мен баратқам жоқ тойға мініп,
Қайраулы қанжарымды беліме іліп,
Халқымның арын жоқтап тарттым майдан,
Жерімнен кумақшы боп жауды түріп.

Шуу, жануар, құйында,
Сорғалай терің құйыла.
Сөгейін жау қамалын,
Көк семсерді суыра.

Ақбоз ат, қатер торлап әлем көгін,
Үстіңе салдым сеңің солдат ерін.
Өтіне оқ пен оттың тартып барам,
Қорғауға қасиетті совет жерін.

Шуу, жануар, арқырап,
Тас бұлақтай сарқырап.
Ақ семсерім ойнасын
Жау үстінде жарқырап.

Кешерміз қан теңізін, сорғалар тер,
От ұшып тұяғыңнан, дүбірлер жер.
Желкесін фашизмның үзбей тұрып,
Арқаңнан, ақбоз атым, алмаспын ер.

Шуу, жануар, қанатым,
Кезің бір туды ағатын.
Тезірек жеткіз майданға
Білек құрышы қанатын.

Салтынша елін-жұртын сүйген ердің,
Бермеген жауға жалғыз таспа жерін,
Өңешін жауыздықтың жармай тұрып,
Жайғасып жас жауынгер шешпес белін.

Шуу, жануар, тірегім,
Жазылып бір білегім,
Көк семсермен түйрейін
Фашизмнің жүрегін.

*Алматы,
1941*

МАЗАСЫЗ УКРАИНА ТҮНІ

Мазасыз Украина түні!
Түн түнереп,
Тағы да төбемнен түйілді.
Ай мен жұлдызды артына жасырып,
Түн қара түнегін киінді.
Қатерлі өлім көлеңкесі
Менің жүзіме үңілді.
Мазасыз Украина түні...

Мен окопта отырмын,
Батыстан алмай көз қырын,
Тынысымды ішке тартып,
Тыңдаудамын
Әрбір жапырақтың сыбдырын.
Тіміскілеген сұм ажал!
Сұм ажал төңерегім,
Мен окопта отырмын.

Бүгін естілмейді бұлбұлдың жыры,
Тек мазасыз зеңбірек күркірі.
Жаралы алыптай теңселуде
Бауырдай жыртылып
Украина қыры.
Қызыл нүктелер көкке көтерілуде
Оның денесінен ыршыған
Ыстық қан тәрізді,
Бүгін естілмейді бұлбұлдың жыры.

Мазасыз Украина түні!
Түн түнеріп,
Тағы да төбемнен түйілді.
Қатерлі өлім көлеңкесі
Тіміскілеп кеп,
Окобыма үнілді.
Бірақ мен үрейден азатпын,
Өңештен алмақпын өлімді!
Мазасыз Украина түні...

*Изюм,
1943*

ӨЛІМ ОЙПАТЫ

Кескіліскен айқаста жауды жеңіп,
Таң алдында үлгердік селоға еніп.
Ақ теректер омырылып, ақ қабырға
Хаталарды өтіпті жалын көміп.

Өртті өшірдік.

Таң да атты,

Ертеңгі алты.

Қайда кеткен селонның тұрғын халқы?
Нан мен тұз, сүт пен сусын, қызыл гүлін
Ұсынатын бар еді ата салты.

Бұл не сыр?

Білуге біз болдық асық,

Іздедік екінші бір дөңнен асып...

Фашист сұмдар селоның бүкіл жанын

Терең ойға иіріп, кеткен атып.

Бүлдіршендей арулар, балғын бөбек

Жазықсыз өр кеудесін оққа төсеп,

Шомылып дариядай жатыр қанға,

Туған жер топырағын етіп төсек.

Бас идік...

Төңірек мылқау, өшкен үні.

Сызылтып сайрамайды таң бұлбұлы...

Бұл не?

Кенет өліктер арасынан
«Бәу-бәулеген» естілді ана жыры.

Санитарка жүгірді елден бұрын,
Жас ана көкрегiне қысып ұлын,
Қос анарын ұсынад бөбегiне:
— Еме қойшы маманды, айым, күнім!

Бізге бiр үмiтпенен қарады ана...
— Кел, дәрігер, талмаусырап кеттi бала...
Рас, бiрақ кеш едi, жас бөбектiң
Жау оғы көкiрегiне салған жара...

Бiрер талмап ардақты ақ мамасын,
Моншақтай кiрпiгiнен iркiп жасын,
Ананын әлдиiмен көзiн жұмып,
Нәресте ақтық рет қақты қасын.

Бөбегiне салды да ана көзiн,
Айтты ауыр зауалды үкiм сөзiн:
— Қарашағым, қаныңды арқалаған
Фашистер ұрпағына жетсiн өлiм!

Жайды да толқындаған қара шашын,
Ұлының өлiгiне идi басын.
Төкпедi ол дәрменсiз құр булығып
Дариядай сел қылып қанды жасын.

Ананы бiз жөнелттiк медсанбатқа,
Эскадрон тiзiлiп тұрды сапқа...
Қалды өлiм ойпаты артымызда,
Бiз айқасқа ұмтылдықық мiнiп атқа.

Өтермiз жеңiспенен талай өрдi,
Дұшпаннан арылтқанша туған жердi.
Қасиеттi қабiрiне тумалардың
Өшпейтiн орнатармыз биiк белгi!

*Сватово,
1943*

ОТАН СОЛДАТЫ

Майдандасым, қос орденді Әзілхан Сапархановқа

Ата мекен, солдаттыңмын
Сапта тұрған мен сенің!
Өткенің де, бүгінгің де,
Тіпті, тіпті шалғай жатқан ертенің
Қымбат маған,
Қымбат және, Отан, алтын босаған.
Бабалардың тері сіңген
Көкмайсаң да, өртеңің де, Жер, сенің!
Күзетшіңмін ат жалынан
Кейде тіпті кірпік қағым түспеген.
Төтеп бергем талай жыртқыш,
Талай жойқын күшке мен!

Бабалардың қаны түстес
Сүйіп тудың алтын зерлі шашағын,
Тізе бүгіп, ант ішкенмін
Абыроймен қорғауға
Елімдегі азат таңның
Арайлы аппақ шапағын!

Ант еттім де қорғадым мен,
Жасқанбадым жауыңнан.
Көргенім жоқ бой алдырып,
Бүгілмедім, мейлі, батпан ауырдан.
Бақытыңа мызғымайтын
Тас қамал боп қаландым.
Сақтап калдым ең қатерлі,
Өртті, жойқын дауылдан!

Мен өзгеше майырылмас
Шын болаттан соғылдым,
Долы күшін тойтаратын
Қара ниет, қанішер жау оғының.
Гитлердің бес миллиондық
Ажал атты балғасын
Өр кеудеммен өршілене
Қарсы қағып омырдым!

Дұшпан енді қаша ұрысып,
Қайта ұмтыла қарысты.
Таяқталып тағы қашты,
Қаңға бояп қалың күртік қар үстін.
Жауды өкшелеп,
Европаны да құлшылықтан құтқардым,
Әділет сүйгіш адамзатқа
Ортақ ізгі азаматтық ар үшін!

Жаулар басым кезінде де
Жүз ықтырып саспадым,
Ұлы жеңіс прологын
Волокалам тас жолынан бастадым.
Фашизмді айдап барып,
Өз апаны — Берлинде
Қырық бестің табанымен
Қырарқадан
Біржолата таптадым!

ҚЫРАНДАР ҚИЯ БИІКТЕН...

Әнуар Сейтахметовке

1

Ұлиды боран,
Ұйтқиды боран,
Қасірет сынды түнек түн.
Жер үйде бірақ
Көмескі шырақ
Өшуге қалған жүдеп тым.
Ал радист жігіт эфирден
Іздейді «Айды» бекерге.

«Ай» сұлу үнсіз,
Меңіреу, тілсіз.
Минуттар талай саналды.
Үзгендей үміт,
Күрсінді жігіт,
Түйілді налып қабағы.
Түн ауған қазір ортадан,
Төңірек дұшпан қоршаған.

Далада бүлік,
Жер үйді ұрып,